

CUCA CANALS

GENÇ

POEE

Morgue
Sokağı'nın
Gizemi

GENÇ
T
TIMAS

GENÇ POE

MORGUE SOKAĞI'NIN GİZEMİ

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü	Tülay Öncü
Editör	Merve Okçu Cansev Ayanoğlu
Çeviri	Dürdane Tekin
Kapak Tasarım	Book & Look
Kapak Uygulama	Sefer Koçan
İç Tasarım	Nur Kayaalp

1. Baskı Mart 2019
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-3005-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4637

Genç Poe Serisi / 1

Raf: 12+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Cuca Canals, 2017

© 2017 *El misterio de la calle Morgue* orijinal adıyla edebé (İspanya) tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

ÖLDÜRÜLMÜŞ İKİ KADIN

Anlatacağım bu hikâye korkunç bir cinayetle başlıyor. Daha doğrusu iki: Bir anne ve kızı. Morgue Sokağı'nda, yaşadığım evin üç blok ötesinde ölü olarak bulunan iki kadın.

Ana kapıdan peş peşe nasıl sürüklendiklerini kendi gözlerimle gördüm. Meraklılar ağızları açık, binanın önüne yığıldılar. Çocuklar böylesine dehşet verici bir manzara karşısında inliyorlardı. Kurbanların yüzleri o kadar bozulmuştu ki hangisinin anne hangisinin kızı olduğunu anlamak mümkün değildi. Üzerinde kırmızı lekeler olan beyaz bir çarşafı kısmen örtülüydüler. Bunu gerçek bir kasabın yaptığını tahmin etmek zor değildi. Sonuç olarak, ölüleri görmeye bu kadar alışkın olan benim için bile hiç hoş bir manzara değildi.

Bazı durumlarda onlarla karşı karşıya geldiğimi hatırladım. İki sedye benim görüş açımdan uzakla-

şırken kendi kendime “Kim böylesine bir barbarlığı yapabilir?” diye sordum.

Fakat hadi şimdi başka bir zamana gidelim...

Bu çifte cinayetin işlendiği gün çok yoğun bir gündü. Öğlen okuldan çıktıktan sonra, küçük kız kardeşim Rosalie ve ben Campana’ya gittik. Burası biz kasaba çocuklarının gitmeye alışık olduğu terk edilmiş bir ev. Belediyenin mülkü olmasına rağmen yıkılana kadar burayı kullanabiliriz. Burayı dersler bittiğinde, büyüklerden uzakta bir araya gelmek için kullanıyoruz. Burası her seferinde daha kalabalık olan bir yer, çünkü orada gözetim altında olmaksızın birçok şey yapabiliyoruz: Kendini çene çalmaya verenler, oyun oynayanlar. Bir de benim gibi ticaret yapmayı tercih edenler.

Ben kendimi korku satmaya adadım. Evet, korku satıyorum. Küçük bir miktar para karşılığında müşterilerim, onlara sunduğarımdan birini seçebiliyorlar. Bu ne mi işe yarıyor? Çok basit. Müşterinin istediği kişiyi korkutmaya. Üstelik sona nasıl ulaştığımı adım adım açıklayan bir katalog bile yaptım. Zalim papazları veya fırsatçı büyük kardeşleri korkutmak için olan korkulardan, adaletsiz ve acımasız büyüklerden intikam almak için olan korkulara kadar satıyorum.

Fakat... Ölüler aşkına! Hâlâ kendimi tanıtmadım.

Benim adım Edgar Allan Poe. On birimi bitirmek üzereyim ve beni evlat edinen ailemle birlikte Boston'da Güzel Sanatlar Semtî'nde yaşıyorum. Fakat burada evlat edindikleri çocuklarla yaşayan çok aile bulunduğu için daha çok Evlatlık Çocuklar Semtî olarak bilinir. Şükürler olsun ki en azından küçük kız kardeşim Rosalie benim evimden iki sokak ötede üvey ailesiyle yaşıyor. William Henry adında bir kardeşim daha var. Fakat o Boston dışında yaşıyor. Birkaç yıl önce, üçümüz birlikte bir yetimhanede yaşıyorduk. Ta ki evlatlık verilip üç farklı ailenin koruması altına girene kadar. Ayrıca benim üvey anne ve babamın bir çocuğu daha var. Adı Robert Allan, on altı yaşında. Ailesinin mirasının bana kalacağını düşündüğü için benden nefret ediyor. Kibirli ve çekilmez biri, fakat askerî okulda son sınıf öğrencisi olduğu ve onu yılda sadece iki hafta gördüğüm için şanslıyım.

Okulda beni "Sıra Dışı" olarak çağırıyorlar. Yalnız beni değil, ailemi de. İstediklerini desinler, diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Olduğum

gibi olup kime zarar veriyorum ki? Hepimiz biraz tuhaf değil miyiz? Kimin takıntıları yok ki? Normal olduklarını söyleyen ve daima başkalarının canını sıkan insanlar daha kötü değil mi? Ben sıra dışı olmanın tek olmak anlamına geldiğini düşünüyorum. Ve bence bu bir eksiklikten çok bir yetenek.

Mesela, daha önce hiç gitmediğim bir yere gittiğimde yürüyerek bir çember çizmeliyim. Ayrıca her şeyle geometrik şekiller çizmeye bayılıyorum: Patates püresiyle kareler yapıyorum; bahçedeki küçük taşlarla üçgenler yapıyorum ve tozlu yüzeylerde işaret parmağımın ucuyla daireler çiziyorum. İster çatal bıçak isterse renkli tebeşirler olsun, yan yana yerleştirilmiş eşyaların birbirlerine değmelerine tahammül edemiyorum. Uyumaya gittiğim zaman, gözlerimi kapamadan önce on üçe kadar saymalıyım. Ayrıca batıl inançları olan biriyim. Sabahları yataktan kalkarken yere daima sağ ayağımla basarım. Eğer bir gün yanılırsam, bütün gün yatakta kalırım. Böyle zamanlarda hasta olduğumu söylerim. Aksi hâlde üvey ailem yatakta kalmama izin vermezler. Fırtınalı geceler boyunca kapalı göbeğimle ve sıkı kapatılmış pencerelerle uykumu sağlama alırım. Hayaletlerin göbeğimi çalıp insafsızca yutabileceklerini okuduğumdan beri bunu yapıyorum.

Sıra dışı olarak damgalanmamın bir diğer sebebi de üvey babamın bir cenaze evi sahibi olması. Burayı elbette sık sık ziyaret ederim. Bana her kızdığında

beni orayı süpürmeye gönderirdi. Bunu yaparken, yerleri temizlemekte uzman olmanın dışında yüzlerce ölü gördüm: Bugüne kadar dört yüz elli yedi ceset. İlk başta biraz korkmuş ve titremiştim. Fakat şimdi bu yalnızca nazik bir umursamazlığa yol açtı. Bazen yerleri süpürmeye başladığımda, boş yığınların üstünde öğle uykusuna yatarım ve üvey babama hiç bir şey söylemeyen ölümlere minnettar kalırım. Ölümler arasında yaşamının bir diğer avantajı da kimseyi rahatsız etmemeleri. Süpürgeyle kirlere küçük daireler çizmeye ve tozların duvarlara tırmanan örümcek veya hamam böceği gibi dev böceklere dönüştüğünü hayal etmeye bayılıyorum. Onları görmeleri için cesetleri diriltecek kadar iğrençler.

Üvey babamın bir cezası olarak daima siyah giyiyorum. Kendisi son derece pragmatik bir adam. Altı gömlek, üç boğazlı kazak, bir yelek, iki kaban ve iki çift ayakkabım var. Hepsi siyah. Üstelik üç külodum, altı fanilam ve üç pijamamın hepsi de siyah. Bu şekilde kıyafetlerimin lekeleri ve aşınan yerleri çok dikkat çekmiyor ve üvey annemin benimle daha az işi oluyordu. Sanırım siyah giyinmek normal bir genç gibi görünmeme de yardımcı oluyor. Fakat benim için önemli değil, çünkü benim en sevdiğim renk siyah. Tıpkı karanlık ve gece gibi.

Karanlığa dalmayı çok seviyorum. Gözlerimi kapattığı zaman uçmaktan bizon sürüleriyle karşılaşmaya kadar yapmak istediğim her şeyi hayal

edebiliyorum. Yazdığınız zaman da aynı şeyi başarabilirsiniz. Gerçek olmayan dünyalar hayal edebiliyor ve şahane karakterler yaratabiliyorum. Bu yüzden büyüdüğüm zaman yazar olmak istiyorum. Ve hepsinden daha iyisi hayal gücüyle her zaman istediğim şeye, üç yıl önce ölen gerçek annemi görme yeteneğine sahip oluyorum. Bana yaklaşıyor ve kucaklaşıyoruz.

Bir sırrım var. İtiraf etmeliyim ki o hiç normal değil: Bir ölünün gözü. Formol denen bir sıvıyla dolu küçük bir şişede saklıyorum onu. Uzun zaman önce üvey babamın cenaze evinden çaldım onu ve devamlı cebimde taşıyorum. Ayrıca beni gizli bir silah gibi koruyor. Eğer biri beni rahatsız ederse, bu gözü onlara yaklaşıtıyorum ve yüzde doksan dokuz ihtimalle beni rahat bırakıyorlar.

Bir de çok özel bir evcil hayvanım var, *Neverland* adını koyduğum bir karga. Bu, telaffuz etmeyi bildiğim tek kelime. Onu sıkça tekrar ederim, bu yüzden onun adına karar vermek çok zor olmadı. Evimizin çatı katındaki bir çıkıntıda yaşıyor. Kışın hava soğuk olduğunda, onu uyuması için eski mobilyalarımızı sakladığımız tavan arasına bırakıyorum. Bazen beni gökyüzünden korumak istercesine gittiğim yerlere kadar takip eder. Okula kadar bana eşlik ettiğinde,

kimsenin onunla arkadaş olduğunu bilmemesi için, ondan benimle arasına uygun bir mesafe koymasını isterim. Rosalie onu bilen çok az insandan biri. Tabii ki üvey babam onun varlığından habersiz. Çünkü eğer haberi olursa hiç düşünmeden onun tüyelerini yolup dört parçaya ayıracağından eminim.

Fakat çifte cinayetin işlendiği güne geri dönelim.

Dediğim gibi, saatler öncesinde kız kardeşimle birlikte, semtin çocuklarının buluştukları yerde, Campana'daydım. Ve bir hafta sonrasına kadar bunu bilmeyecek olmama rağmen o terk edilmiş evde Morgue Sokağı'ndaki çifte cinayetin kilidini bulacaktım.

O gün Rosalie'nin sınıf arkadaşı Joana, benim korkularımın müşterisiydi. Sebep řu: Önceki sabah erken saatte, birtakım gürültülerle uyanmış. Odasındaki pencereden sarktığı zaman dev gibi bir hayvanın caddeden geçtiğini görmüş. Dehşete düşmüş bir şekilde, uyarmak için üvey babasını uyandırmış. Adam, kızını dinlemek yerine, bu hikâyeyi kızının uydurduğuna inanarak onu cezalandırmaya karar vermiş. Joana, gözlerinin caddede koşan dev bir hayvan gördüğüne şüphesi olmadığına ısrar ediyordu.

—Tek istediğim babamı uyarmaktı ve karşılığında sıkı bir azar yedim, diye öfkeli bir şekilde anlatıyordu. En kötüsü de bütün bir ay çikolata almamakla cezalandırdı beni. Nasıl bu kadar acımasız olabilir!

Joana, içten içe üzgün ve kızgın olduğunu söyledi.

—Aynısını ona da yapacağım, üvey babandan intikamını alacağım, dedim ona.

Bazen bir papağana benzeyen kız kardeşim de benim yorumumu tekrar etti:

—Ben de üvey babamdan intikam alacağım.

Joana, benim korku kataloğumdan on yedi numarayı seçti: Kesik parmak! Bunu uygulamak için gerekenlerin listesini ona verdim. Her şeyin listesini yapmaya bayılıyorum! Tabii ki kız kardeşimin hatırına Joana'ya bir indirim yapmalıydım. Genelde korkularımın fiyatlarını düşürürüm, bu kez de arkadaş olmaları sebebiyle bunu yapıyorum.

Tasarladığım korkuların çoğu gibi, kesik parmağı da üvey babamın üstünde denemiştim. Onu devamlı oturduğu koltuğun üstüne yerleştirdim ve... Onu gördüğünde neredeyse kalp krizi geçiriyordu!

17 Numaralı Korku: KESİK PARMAK

Gerekli Malzemeler:

- 1 adet sosis
- 1 adet soğan
- Domates salçası
- 1 küçük tabak

Hazırlanışı:

1) Bir sosis, ortasından kesilir; çığ olursa daha iyi olur çünkü böylelikle daha iğrenç olacaktır. Bir tabağın üstüne yerleştirilir.

2) Tırnağı yapmak için bir parça soğan halkası kullanılır. Dikdörtgen şeklinde kesilir, neredeyse gerçek bir tırnakla aynı ölçüde. Sosisin ucuna yerleştirilir.

3) Domates salçası kan yerine kullanılacak. Onu parmağın kesik kısmına sürmelisiniz. Daha kötü görünmesi için tabağı biraz aydınlatılmış bir yere bırakmanız önerilir.

Joana'ya korkuyu sattıktan sonra, benim evime doğru koşarak gittik. Rosalie ve ben bir şeyler atıştırmak için büyük erkek kardeşimle buluştuk ve geç kaldık. William Henry Baltimore'da yaşıyor, Boston'a üç yüz doksan dokuz mil uzaklıkta. Ve yılda sadece iki kere görüşüyoruz, yani onun üvey ailesi, üç kardeş birlikte olalım diye onu bizim eve getirdiklerinde.

Morgue Sokağı'na vardığımızda, keşmekeşi görmüştük. Komşularımızın çoğu, çifte cinayetin işlendiği binanın önüne yığılmışlardı. Yiyecek dükkân-dükkânı sahibi Bay Adolphe Griffin'i, Olsen çiftini ve Print ailesini görebildim. Ayrıca bir kâbus kadar çirkin ve bunun da ötesinde dayanılmaz olan Bayan Grander'i de gördüm. İnsanlar hakkında konuştuğu için herkes onu dedikoducu olarak bilir. Cinayeti anlatmam için bana doğru yönelen kişi kesinlikle oydu. Onu gördüğümde, kafasının yorulmadan konuşan bir papağanın kafasına dönüştüğünü hayal ettim. Biliyordum ki eğer konuşmaya başlarsa durmayacaktı. Beni rahat bırakması için gizli silahımı kullanmaya karar verdim. İçinde göz bulunan küçük şişeyi cebimden çıkardım ve ona gösterdim. Bir çığlık kopardı ve koşarak uzaklaştı. Kız kardeşim gülmekten kaslarını zedeledi. Onun yanındaki Brandy de abartılı

bir şekilde gülüyordu. O, yetiştirme yurdunda kalan ve tüm şehirden yiyecek dilenen kızıl saçlı engelli bir genç. Çok zayıf olduğu için onu "Kemik" diye çağırıyorlar. Aslında o, kemik içinde. Ben onu seviyorum; daima yaşlılara yardım etmeye ve çocukları güldürmeye hazırdır. Neredeyse bütün komşular ona karşı sevgi besler ve onu yiyeceklerle ödüllendirirler. Fakat hâlâ Brandy'nin kilosunda bir yükseliş yok. Kız kardeşim ve ben ona daima yemeğimize bir parça veririz. Hatta ben ona en sevdiğim tereyağlı kurabiyelerimden bile ikram ediyorum. Bu kurabiyeler o kadar iştah açıcı ki sadece bir günde elli sekiz tane yemiştim. Onları benim üvey annem yapıyor. Ve hiç şüphe yok ki Boston'un ve tüm dünyanın en iyileri.

Bizim eve doğru yöneldiğimizde, caddenin öbür tarafında, odasının iki bitki olan penceresinde görünen Roderick Usher'i fark ettim. Kız kardeşi ve o, Usher Köşkü'nde yaşıyorlar ve tuhaf hayatlarıyla biliniyorlar. Evlerini çevreleyen bahçenin, geceleri dirilen ölülerin mezarlarıyla dolu olduğunu ve bunların evin içindeki iki kardeşle bir araya geldiklerini söyleyenler var. Aynı şekilde, kalabalıktan uzaklaşmaya yeltendiğimizde, bir sokak lambası direğinin arkasına saklanmış Bay Jones'u da tanıdım. Olanlara dair hiçbir detayı kaçırmıyordu. Karısı iki ay önce

ölmüştü ve semtteki dedikodular bunun bir cinayet olduğunu söylüyordu. Aslında, asosyal ve huysuz biri; eğer birisi ona karşı gelirse öfkelenir. Bay Jones ona baktığını fark etti ve beni kızdırmak için parmağını bir bıçak gibi gösterip benim boynumu kesecek gibi bir hareket yaptı. Nedendir bilmiyorum iki kadının katil zanlısının bu adam olabileceğini düşündüm. Rosalie afallamış bir şekilde elimi tuttu ve adımlarımızı hızlandırdık.

—Gidelim, geç kalıyoruz, dedim ona.

—Evet, geç kalıyoruz, diye cevapladı.

WILLIAM HENRY LEONARD

Evime vardığımızda, William Henry bekliyordu. Girişteki oval koltukta otururken, biz kapıdan girince birden yerinden fırladı. Üvey annem onunla birlikteydi.

Rosalie onu görünce neşeli bir çığlık attı ve üçümüz uzun bir süre kucaklaştık. Üvey annem her zaman olduğu gibi acıklı bir sahne gördüğü için duygulanarak ağladı. Aynısı kız kardeşime de olur: Ne zaman ağlayan birini görse o da ağlar. Ben bile az kalsın bunu yapacaktım, fakat kendimi kontrol ettim. Çünkü üvey annemin daha fazla gözyaşı dökmesi beni sinirlendiriyor. Tıpkı Rosalie gibi ben de abimizi çok özleyorum. Su gibi akıp giden bu iki görüş zamanı hariç, bir yıl boyunca yalnızca birkaç mektupla iletişim kurabiliyoruz. Abim, yazmaktan nefret eder. Düşüncelerini bir kâğıda aktarmak zorunda kaldığında bunu başaramıyor ve bir sayfayı güçlkle dolduruyor. Bence bunlar bahane; fakat onu affediyorum, çünkü o benim kardeşim. Bence

onun tamamen zıddıym. Yazmayı konuşmaya tercih ederim. Çünkü ilki seni düşünmeye zorluyor. Fakat ağzımı açtığımda, sonradan pişman olabileceğın aptalca şeyler çıkabilir.

Üvey annem bizi misafir odasına götürdü, orada bize çayla birlikte dünyanın ve Boston'un en iyileri olan tereyağlı kurabiyelerinden bir tepsi hazırlamıştı. Onları görünce dudaklarımı yaladım. Orada en az elli kurabiye beni bekliyordu. Rosalie ve ben aynı anda elimizi uzattık. O da benim kadar seviyor bu kurabiyeleri. Bir yandan Rosalie ile kurabiyeler için savaşıırken bir yandan da William Henry'nin dikkatini çekmeye çalışıyordum. Gördüğümüz iki cesedi ona anlatmak için sabırsızlanıyorduk.

—İki kadın öldürüldü! diye girdim lafa.

—Evet, iki kadın öldürüldü! diye tekrarladı Rosalie.

Kız kardeşim çok abartıyordu. Abime, evin giriş kapısında iki kovayı dolduracak kadar kan olduğunu söylüyordu. O, gördüklerimizi anlatırken ben odama bir defteri aramaya gittim. Bugün abime anlatmak istediğim şeylerin bir listesini yapmışım unutmamak için.

WILLIAM HENRY 'YE SÖYLENECEK ŞEYLERİN LİSTESİ:

1. Sınıfın en gıcık çocuğu Duane ile kavga ettim ve sınıfın en iri cüsselisi olmasına rağmen onu yere fırlatarak kazandım.
2. Üç gün ve bir sabah boyunca üvey babamdan azar işitmedim.
3. İki parmak uzadım, neredeyse üvey annem kadar uzunum.
4. Bir duvara zıplarken düştüm ve dizime on dikiş atıldılar.
5. Bir dişimi çektiler ve sadece dört damla gözyaşı döktüm.
6. Cenaze evinde, gözleri açık olan bir ölü gördüm.
7. Hiç kusmadan art arda beş tane kuşkonmaz yedim.

Farklı ailelere evlatlık verilip yetimhaneden ayrıralı iki yıl geçti. Rosalie ve ben Boston'da yaşama ve neredeyse her gün birbirimizi görme şansına sahibiz. Fakat William Henry, ikimizden bu kadar uzak-tayken kendini yalnız hissediyor. Üstelik onun üvey

ailesi Baltimore'a bağlı, neredeyse hiç genç insanın olmadığı ve merkeze çok uzak bir yerleşim yerinde yaşayan yaşlı insanlar. William Henry asla arkadaşlarını eve getiremiyor. Onu teselli etmek amacıyla, bir gün gerçek babamızla birlikte hep beraber yaşamak için gerekli parayı toplayacağımıza dair ona söz verdim. Geçtiğimiz yıl, hayatta olduğuna dair bir bilgi edinmiştik. Görünüşe bakılırsa babamız Avrupa'ya yerleşmiş, daha doğrusu İrlanda'nın başkenti Dublin'e. Kız kardeşim son  kurabiyeyi tek hamlede silip süpürürken ben biriktirdiklerimizi sakladığımız kumbarayı aramaya gittim. Bunların hepsi korku satarak kazandığım paralardı.

—Hedefim, Avrupa'ya seyahat etmek için ödememiz gereken kadarını biriktirmek. Yani  tane gemi bileti ve Dublin'de bir aylık kalacak yer masrafımız için ekstra bir miktar para. Babamızı bulmak için gerekenden daha fazla bir zaman.

William Henry, biriktirdiğim miktarı kmseyerek baktı ve devamında gürültülü bir kahkaha attı:

—Bu hızla gidersen, o yolculuğu yirmi yıl içinde bile gerekleştirmeyeceğiz.

Kız kardeşim, kurabiyelerle dolup taşmış ağzıyla, öfkeli bir şekilde beni savundu:

—Sen bir nankrsn.

Bu kez, onun dediklerini tekrar etmek için büyük bir istek duyan bendim. Evet, William Henry bir nankrd. Rosalie kesinlikle haklıydı. Bu parayı ka-

zanmak için ne kadar uğraştığımı çok iyi biliyordu. Ayrıca bazı korkuları tasarlamama da yardım etmişti, özellikle mutfakla ilgili olanları. Yalnızca bu da değil, müşterilerimin çoğu, kız kardeşimin arkadaşlarıydı.

—En azından biz ikimiz ailemize yeniden kavuşmak için bir şeyler yapıyoruz, dedi incinmiş bir şekilde.

Birkaç saniye sessiz kaldık. Konuşmayı başaramadığı için o kadar üzgündüm ki. Ta ki sonunda bizden af dileyene kadar:

—Beni affedin, çünkü çok üzgünüm.

Yaşlı gözlerle bize haksızlık ettiğini kabul etti. Kız kardeşim ona sarıldı ve ben de onu neşelendirmek için gramer öğretmenimiz Bayan Barbara Lance'nin taklidini yaparak nasıl eğlendiğimi anlattım.

Birlikte iki saatten biraz fazla zaman geçirdikten sonra üvey babam geldi. Kapının hızlı vurulmasıyla tüm evde kopan gürültüden onun sarhoş olduğunu anlamıştım. Ve bu, sorunlarla eş anlamlıydı. Evin iki katını birleştiren on altı merdiveni gürültüyle çıktı. Üvey annem onu sakinleştirmeye çalıştı, fakat her zaman olduğu gibi o da cevabını aldı. Onu sert bir şekilde uzaklaştırdı. Ben ona iyi olup olmadığını sorarken, üvey babamın kardeşlerimden bir an önce

dışarı çıkmalarını istediğini duyabiliyordum. Onlar, daha önceden de onu sarhoş gördükleri için, yapacakları en iyi şeyin ortadan kaybolmak olduğunu biliyorlardı. Aceleyle vedalaştık. İnleyen üvey babamı görünce, kekeleyen üvey annem itildiği ve kardeşlerim başları önde evden çıkıyor oldukları için ağlama isteği duydum. Ve bu kez dayanamadım. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz, koşarak odama gittim. Uzaktan hâlâ üvey babamın sesini duyuyordum:

—Bir daha benim evimde kardeşlerinle görüşmeyi yasaklıyorum sana!

Bu da canımı acıttı. En az altı damla yaş daha döküldü gözlerimden, yani toplamda on iki oldu! Üvey babam, “bizim evimiz” diyebilirdi, fakat bunu yapmadı. “Benim evim,” dedi. Keskin, açık ve net. Tıpkı onun evinde yaşayan bir yabancıymışım gibi. Yatağa uzandım ve gerçek annemi düşündüm. Gece, masamızın üzerinde duran küçük porselen madalyonu aldım. Bu ondan kalan tek şeydi. Madeni bir dolardan daha büyük olmayan oval bir porselen üzerine çizilmiş değerli bir portre. Madalyonun yüzeyinde orta parmağımın ucuyla küçük daireler çizerek onun güzel yüzünü okşadım. Sonra gözlerimi kapadım. Annem bana doğru koşuyordu! Bu, hayal gücünün beni en heyecanlandıran noktalarından birisi. İstedğim şeyi, istediğim zaman görüyorum; mesela üvey babamı bir hapiste hayal edebiliyorum. Ve böylece bir an yüzümde gülümsemeyle uykuya dal-

